

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **R. P.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2018, čj. 076199/2018/KUSK, sp. zn. SZ_058580/2017/KUSK, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2019, čj. 44 A 46/2018-38,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2019, čj. 44 A 46/2018-38, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2018, čj. 076199/2018/KUSK, sp. zn. SZ_058580/2017/KUSK, **se ruší a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 15. 3. 2017 Městský úřad Kolín rozhodl, že žalobce se dopustil správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu). Jako provozovatel motorového vozidla nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (§ 10 odst. 3

zákona o silničním provozu), neboť blíže neurčený řidič dne 27. 11. 2016 na pozemní komunikaci v obci Kolín, v ulici U Křižovatky, ve směru ulice Havlíčkova, překročil nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h a jel rychlostí 65 km/h (po zvážení odchylky měření ± 3 km/h). Za tento delikt městský úřad uložil žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal odvolání, které po výzvě městského úřadu, byť po uplynutí stanovené lhůty, odůvodnil. Rozhodnutím ze dne 13. 6. 2018 žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil. Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou, kterou krajský soud zamítl jako nedůvodnou.

II. Shrnutí argumentů kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu obsáhlou kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V ní předně uvádí, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný, neboť krajský soud odkazuje na jiné vlastní rozsudky, aniž by z nich citoval, nebo alespoň identifikoval nosné důvody, na kterých jsou postaveny a pro které na ně odkazuje. Navíc žalovaný ve výroku nedostatečně vymezil skutek, neoznámil stěžovateli odložení věci přestupku řidiče, obecní policie porušila § 79a zákona o silničním provozu a správní orgány stěžovateli neprokázaly žádné zavinění, přesto o něm ve výroku hovoří. Městský úřad ve výroku rozhodnutí navíc nedostatečně citoval právní základ skutkové podstaty deliktu.

[4] Žalovaný s kasační stížností nesouhlasí. Kasační stížnost prý jen kopíruje žalobní námitky. Žalovaný cituje několik judikátů, které svědčí o nesprávnosti závěrů stěžovatele a zejména o tom, že zmocněnec stěžovatele zneužívá procesní práva. Odkazuje např. na rozsudek NSS sp. zn. 4 As 199/2017, dle něhož preventivní uzavření tzv. pojištění proti pokutám se společností FLEET Control, s. r. o., lze hodnotit v přestupkovém řízení jako přitěžující okolnost. Tato společnost byla nyní nahrazena společností ODVOZ VOZU s. r. o. Žalovaný konečně požaduje přiznání nákladů řízení – písemných úkonů a poštovního.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[5] Kasační stížnost je důvodná.

[6] NSS předně upozorňuje, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný. Uplatňují-li (různí) žalobci zastoupení týměž advokátem v podstatě shodné (někde až cyklostylované) námitky proti obdobným rozhodnutím, nelze se divit krajskému soudu, že dokola neopakuje stále stejné argumenty, ale namísto toho stručně odkáže na svá předchozí rozhodnutí a na předchozí judikaturu v obdobných věcech.

[7] NSS k tomu dodává, že žaloba v této – ve své podstatě banální věci – měla bezmála dvacet čtyři stran hustě psaného textu (celkem 161 odstavců vlastního odůvodnění). Šlo ve velké většině o nejrůznější spekulativní až šikanózní argumenty (srov. k tomu též další odůvodnění tohoto rozsudku). V takovémto případě krajský soud nemusí nutně volit cestu vypořádání se s každým dílčím argumentem, ale naopak proti žalobě postaví právní názor,

pokračování

v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí (srov. např. rozsudek ze dne 11. 6. 2015, čj. 10 Afs 18/2015-48, bod 34). Jak k tomu trefně uvádí Ústavní soud, „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ [nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68].

[8] NSS předesílá, že se pro přehlednost drží členění kasační stížnosti tak, jak ji přdestřel stěžovatel.

III. A. *Tvrzený rozpor s § 79a zákona o silničním provozu a procesní pochybení krajského soudu*

[9] Stěžovatel tvrdí, že rychlost byla měřena v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu, neboť obecní policie neměřila rychlost na místě určeném policií. Příslušný podklad, který by prokazoval opak, není založen ve správním spisu. Krajský soud tuto okolnost nijak neprokazoval, a namísto toho jen odkázal na svůj předchozí rozsudek, z něhož má plynout oprávnění obecní policie v daném místě měřit. Stěžovatel soud kritizuje za to, že předchozí rozsudek neprovedl jako důkaz při jednání. Nadto z něj oprávnění měřit v daném místě neplyne, ostatně není ani vyloučeno, že tento rozsudek bude v řízení o kasační stížnosti zrušen.

[10] Podle § 79a zákona o silničním provozu platí, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je Policie České republiky a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává *výhradně na místech určených* Policií České republiky. Krajský soud při svých závěrech, že obecní policie mohla ve sporném místě provádět měření v souladu s určením Policie České republiky, odkázal na body 25 až 28 vlastního rozsudku ze dne 28. 2. 2019, čj. 44 A 14/2018-36. Z těchto pasáží má plynout oprávnění obecní policie v daném místě měřit. Právě cit. rozsudek čj. 44 A 14/2018-36 však byl zrušen rozsudkem ze dne 2. 10. 2019, čj. 6 As 53/2019-41. V tomto rozsudku NSS vytkl krajskému soudu, že odkaz na webové stránky Městské policie Kolín (www.mpkolin.cz), na kterých jsou uvedeny informace vymezující úseky měření rychlosti, neprovedl jako důkaz při jednání. Porušil tak § 77 odst. 1 s. ř. s. (bod 11 rozsudku 6 As 53/2019).

[11] NSS upozorňuje, že krajský soud v rozsudku mohl odkázat na skutkové poznatky, které získal v souvislosti s vlastním rozhodováním v jiné věci (viz k tomu § 121 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s., podle něhož se nedokazují skutečnosti známé soudu z jeho činnosti). V nynější věci však jde o specifickou situaci, kdy krajský soud odkázal na skutečnosti, které zjistil v jiném řízení nezákonným způsobem. Protože NSS zrušil právě ten rozsudek krajského soudu, na který pak stejný krajský soud odkazoval a zjišťoval z něj skutečnost soudu známou, a navíc NSS zrušil rozsudek právě pro to, jakou formou tuto skutečnost soud v původním rozsudku zjistil, nezbývá ani v této věci nic jiného než zrušit i nynější rozsudek krajského soudu. Stěžovateli dává nadto NSS za pravdu, že rozsudek krajského soudu, na který krajský soud nyní odkázal, se týkal jiného období (léto 2015), zatímco

posuzovaný skutek se stal na podzim následujícího roku (27. 11. 2016). Prostý odkaz na předchozí rozsudek byl i z tohoto důvodu přinejmenším sporný. Policií České republiky k měření určená místa se samozřejmě mohla během tak dlouhé doby změnit.

[12] NSS opakuje, podobně jako ve věci 6 As 53/2019, že stěžovatel neargumentoval rozporem s § 79a zákona o silničním provozu v odvolání. Proto nelze žádné pochybení vyčítat žalovanému. Současně se ve vztahu k zjištění, zda dané místo bylo k měření určeno Policií České republiky, nejedná o rozsáhlé doplňování skutkového stavu. Proto měl krajský soud sám vzniklé pochybnosti odstranit, v souladu s § 52 odst. 1 a § 77 s. ř. s. (rozsudek 6 As 53/2019, bod 9, shodně již rozsudek ze dne 1. 6. 2017, čj. 9 As 274/2016-37, body 48 a 49, kterého se ostatně dovolává stěžovatel).

[13] Tato kasační námitka je tedy důvodná.

[14] Částečná důvodnost kasační stížnosti však NSS nebrání vypořádat ostatní uplatněné námitky stěžovatele. Obsahuje-li napadené rozhodnutí vícero argumentačních okruhů, které jsou skutkové či právně oddělitelné, NSS je vždy přezkoumá, má-li jejich řešení význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci (srov. již usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS, věc *SŮD*).

III. B. *Otázka vymezení skutku*

[15] Stěžovatel kritizuje, že z výroku rozhodnutí městského úřadu není zřejmé, zda rychlost byla měřena v jednom konkrétním místě, nebo v (například) několik kilometrů dlouhém úseku. Dle krajského soudu je tato otázka nevýznamná. Stěžovatel souhlasí, že § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu lze porušit jak jednorázovým překročením rychlosti, tak překročením průměrné rychlosti v úseku několik kilometrů dlouhém. Stejně tak trestného činu vraždy dle § 140 odst. 3 písm. a) trestního zákoníku se lze dopustit jak na dvou, tak na dvaceti osobách, což ovšem nezabavuje trestní soud povinnosti konkrétně uvést, zda obviněného odsuzuje za vraždu dvou, nebo dvaceti osob. Jen stěží je možné akceptovat argumentaci, že „*je vlastně zcela nerozhodné*“, kolik osob obviněný zavraždil, neboť se stejně dopustil trestného činu vraždy ve třetím odstavci. Aplikováno na nyní posuzovaný případ, byť § 18 odst. 4 silničního zákona lze v skutku porušit jak překročením rychlosti v jednom místě, tak překračováním rychlosti v 10 km dlouhém úseku obce, je nutné vymezit, za jaké jednání je vlastně žalobci trestán. To má jistě vliv jak pro případnou překážku věci rozhodnuté, tak pro posouzení protiprávnosti samotného jednání (například, zda opravdu celý úsek procházel obcí, či úsekem se stejnou úpravou nejvyšší dovolené rychlosti) či legality důkazů (zda obecní policie byla oprávněna měřit rychlost v celém tomto úseku). Z výroku musí být zřejmé, zda je obviněný trestán za to, že rychlost překročil v jednom konkrétním místě, nebo v pět kilometrů dlouhém úseku. Krajský soud poukazuje na to, že pro objektivní odpovědnost žalobce je stěžejní, že k překročení rychlosti „*v obci došlo*“. Stejně tak je však dle stěžovatele možné argumentovat, že pro závěr o naplnění skutkové podstaty trestného činu vraždy dle § 140 odst. 3 písm. a) trestního zákoníku je rozhodné, že bylo zavražděno 2 a více osob, a není tak nutno zjistit a vymezit, zda byly zavražděny 2 osoby, nebo 20 osob.

pokračování

[16] NSS považuje všechny uvedené argumenty za neudržitelné. Srovnávání překročení rychlosti jízdy (jako ve své podstatě trvajících přestupku – řidič nejvyšší dovolenou rychlost jistě nepřekračuje jen v okamžik, kdy je měřen, ale delší dobu) s trestným činem vraždy je bizarní. Zda řidič překročil nejvyšší dovolenou rychlost několik málo sekund, nebo několik málo minut, je pro naplnění skutkové podstaty tohoto přestupku v zásadě bez významu. Jde stále o tentýž přestupek. Pokud by se snad prokázalo, že řidič překročil během jízdy nejvyšší dovolenou rychlost po delší dobu, jistě by to mohlo být vzato do úvahy jako přítěžující okolnost. Nic takového však správní orgány v nynější věci netvrdí. V nynějším případě městský úřad jasně vymezil místo spáchání přestupku (obec Kolín, v ulici U Křižovatky, ve směru ulice Havlíčkova). Proto přinejmenším v tomto místě vozidlo stěžovatele nejvyšší dovolenou rychlost překročilo. Pokud by snad správní orgány chtěly jako přítěžující okolnost brát do úvahy, že se tak stalo v delším úseku, takovýto závěr by neměl oporu ve správním spisu. Nic takového se však v nynější věci nestalo.

[17] Městský úřad proto nepochybil, pokud blíže nevymezil, v jak dlouhém úseku řidič stěžovatelova vozidla nejvyšší dovolenou rychlost překročil. Námitka není důvodná.

III. C. Oznámení odložení přestupkové věci řidiče stěžovateli

[18] Stěžovatel dále uvádí, že mu svědčilo právo být vyrozuměn o odložení přestupku. Právě stěžovatel je osobou, která je jednáním podezřelého řidiče dotčena na svých právech, neboť právě jemu je dáváno jednání řidiče k odpovědnosti. Pokud by osoba podezřelá nejednala v rozporu s právem, nebylo by ani této žaloby; je tedy zřejmé, že jednání řidiče zasáhlo do právní sféry žalobce.

[19] Podle § 66 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění od 1. 10. 2016 (tj. poslední znění před zrušením zákona o přestupcích dne 1. 7. 2017), které se užije v nynější věci, se o odložení věci *vyrozumí osoby dotčené jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku, jsou-li správnímu orgánu známy; správní orgán tyto osoby nevyrozumí, pokud by to bylo spojeno s neúměrnými obtížemi nebo náklady.*

[20] Krajský soud k tomu uvedl, že stěžovatel ani podle § 66 odst. 4 zákona o přestupcích v jeho posledním znění nesplňoval podmínky pro vyrozumění o odložení věci. Nebylo ho možné považovat za osobu dotčenou jednáním osoby podezřelé, které takové právo jinak obecně svědčilo. Stěžovatel nebyl osobou poškozenou ani osobou, které by svědčilo právo podat návrh na zahájení přestupkového řízení. Z týchž důvodů by žalobce ani nebyl oprávněn podat žalobu proti usnesení o odložení věci.

[21] S tímto závěrem se NSS ztotožňuje. Již jen z důvodové zprávy k zákonu č. 204/2015 Sb., který s účinností od 1. 10. 2016 novelizoval dřívější zákon o přestupcích, plyne, že toto ustanovení mířilo, jak správně uvádí krajský soud, na poškozeného (viz důvodová zpráva k vládnímu návrhu zákona, kterým se mění zákon o přestupcích a o Rejstříku trestů, ze dne 27. 10. 2014, tisk PS PČR 368/0). Provozovatel vozidla nebyl dotčen jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku. Provozovatel byl dotčen teprve tehdy, pokud se tuto osobu nepodařilo vypátrat, tedy byl dotčen nikoliv jednáním podezřelé osoby, ale nemožností tuto osobu vypátrat. Ostatně podobně, avšak ještě

jednoznačněji, to říká § 76 odst. 3 nyní platného zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: správní orgán o odložení věci *vyrozumí osobu přímo postiženou spácháním přestupku, je-li mu známa*. O této osobě hovoří zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich na vícero místech (§ 71, § 79, § 82 a jinde), z těchto ustanovení je přitom evidentní, že takovouto osobou bude zpravidla poškozený, nikdy však ne jen provozovatel vozidla ve vztahu k přestupku řidiče. Provozovatel totiž není *přímo* postižen spácháním přestupku, on je „postižen“ teprve tím, že se nepodaří zjistit samotného přestupce (řidiče).

[22] Námitka proto není důvodná.

III. D. *Otázka zavinění a výše pokuty*

[23] Stěžovatel kritizuje, že mu městský úřad „přiřkl“ zavinění, byť stěžovatel má za to, že přestupek vůbec nezavinil. Krajskému soudu pak stěžovatel vytýká, že pouze odkázal na předchozí judikáty, aniž z nich citoval nosné důvody.

[24] Městský úřad ve výroku rozhodnutí ze dne 15. 3. 2017 mj. uvedl, že stěžovatel spáchal správní delikt „z nedbalosti“.

[25] Krajský soud má zajisté pravdu, že správní delikt provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, ve znění do 30. 6. 2017, byl založen na objektivní odpovědnosti (srov. též liberační důvody dle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu). Na tom ostatně není v nynější věci mezi účastníky sporu. Eventuální zavinění provozovatele vozidla bylo pro celou věc v zásadě bez významu.

[26] Právě uvedené nebrání správnímu orgánu, aby zavinění (ať již nedbalostní, nebo dokonce úmyslné) v nějakém případě shledal a vyvodil z něj pro věc další důsledky (např. pro konkrétní výměru pokuty). Pak by se ale správní orgán musel otázkou zavinění poctivě zabývat, zejména by musel v odůvodnění vysvětlit, proč k zavinění v daném případě došlo. Nic takového však v nynějším případě ani městský úřad, ani žalovaný neudělal. Z celé věci se spíše jeví, že forma nedbalostního zavinění se „vloudila“ do výroku rozhodnutí městského úřadu omylem. Stěžovatel byl potrestán za to, že správní delikt spáchal zaviněně, nedbalostní formou. Nic takového však ze spisu ani z odůvodnění obou správních rozhodnutí neplyne, k otázce zavinění se ani jeden správní orgán nevyslovil. Krajský soud nemá pravdu, že vyslovení nedbalostní formy zavinění ve výroku nemá na věc žádný dopad, že je to vlastně bezvýznamné, že stěžovatel nebyl postižen za závažnější delikt. NSS (v souladu s názorem stěžovatele) má za to, že je-li forma zavinění vyslovena přímo ve výroku, mohlo by to mít na stěžovatele např. takový dopad, že by při dalším rozhodování o správním deliktu či přestupku správní orgán zcela legitimně přihlédl k tomu, že předchozí správní delikt spáchal stěžovatel „zaviněně“, z nedbalosti.

[27] NSS poznamenává, že stěžovatel na tuto vadu rozhodnutí městského úřadu v odvolání vůbec neupozornil, poprvé ji vznesl až v žalobě. Přesto však bylo povinností žalovaného tuto vadu, kterou se výrok dostal i do rozporu s odůvodněním, odstranit změnou prvostupňového rozhodnutí (k povinnosti odvolacího orgánu přezkoumat

pokračování

prvostupňové rozhodnutí srov. nedávný rozsudek ze dne 15. 8. 2019, čj. 10 As 36/2019-33, bod 12, s citací další judikatury).

[28] Tato námitka je tedy důvodná.

III. E. Odkaz na správné ustanovení zákona, které zakotvuje skutkovou podstatu přestupku

[29] Stěžovatel má konečně za to, že správní orgány ve výroku rozhodnutí o správním deliktu dostatečně nevymezily skutkovou podstatu přestupku, kterého se dopustil řidič vozidla.

[30] Městský úřad ve výroku rozhodnutí mj. uvedl, že se stěžovatel dopustil správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel vozidla (ve výroku specifikované registrační značky) v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu z nedbalosti nezajistil, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, „neboť **dne 27. 11. 2016 v 13:35 hod** na pozemní komunikaci v obci Kolín, ul. U Křižovatky, směr ulice Havlíčkova, došlo ze strany řidiče shora uvedeného vozidla **k nedodržení nejvyšší dovolené rychlosti** a v uvedeném místě jel nedovolenou rychlostí, a to **68 km/h**, ačkoliv je zde povolena v souladu s ust. **§ 18 odst. 4** zákona o silničním provozu rychlost jízdy nejvýše **50 km/h**. **Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h, byla jako nejnižší skutečná rychlost jízdy stanovena hodnota 65 km/h.**“ (zvýraznil městský úřad). Za to stěžovateli městský úřad uložil podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu pokutu ve výši 1 500 Kč a podle § 79 odst. 5 správního řádu povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

[31] Krajský soud při hodnocení obdobného žalobního bodu správně vyšel z usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, čj. 4 As 165/2016-46, č. 3656/2018 Sb. NSS. Rozšířený senát tam vysvětlil, že správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.

[32] NSS souhlasí s krajským soudem, že městský úřad ve výroku nevymezil všechna aplikovatelná ustanovení. V nyní posuzované věci se stěžovatel jako provozovatel vozidla dopustil správního deliktu tím, že porušil § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu (všechna ustanovení zákona jsou dále citována ve znění do 30. 6. 2017). Podle něj [p]rovozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče

a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Ustanovením navazujícím na § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, podle kterého *[p]rávnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.* Obě ustanovení výroková část rozhodnutí zmiňuje. Dále městský úřad ve výroku zmínil též § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, podle něhož *v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h* (z výroku cit. v bodě [30] shora lze jasně poznat, že šlo o překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci). Městský úřad tedy opomněl výslovně ve výroku uvést zejména § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, jehož skutková podstata byla naplněna porušením povinnosti stanovené v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu (městský úřad cituje § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 na s. 2 rozhodnutí). Na rozdíl od situace řešené ve věci 4 As 165/2016 je však klíčové, že městský úřad ve výroku dostatečně vymezil skutkový základ věci (překročení rychlosti v jízdě), a dokonce citoval právní normu stanovící primární povinnost (§ 18 odst. 4 zákona o silničním provozu). To, že ve výroku necitoval právní normu zakotvující konkrétní – avšak již z ostatních cit. ustanovení zákona dostatečně patrnou – skutkovou podstatu přestupku řidiče, je tedy chyba, ovšem chyba, kterou lze snadno odstranit výkladem celého rozhodnutí, jak správně uvedl již krajský soud (srov. shodně bod 26 cit. usnesení rozšířeného senátu 4 As 165/2016).

IV. Závěr a náklady řízení

[33] NSS napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. S ohledem na důvody zrušení rozsudku rozvedené v části **III.D.** shora NSS zrušil také žalobou napadené rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.]. V následujícím řízení žalovaný odstraní vadu uvedenou v části **III.D.**, tedy buď vysvětlí, proč stěžovatel spáchal správní delikt z nedbalosti, anebo spojení „z nedbalosti“ z výroku rozhodnutí vypustí. Dále pak vysvětlí, zda obecní policie měřila rychlost na místě určeném policií (**III.A.** shora; byl-li by to jediný důvod zrušení rozsudku krajského soudu, mohl by na tuto otázku odpovědět krajský soud, neboť právě tento soud vadu při dokazování způsobil. V nynější věci však s ohledem na důvody zrušení dle části **III.D.** i na tuto otázku odpoví žalovaný). Konečně žalovaný odstraní i nedostatek vytčený v části **III.E.** (byť NSS opakuje, že tato vada sama o sobě nezákonnost rozhodnutí nezakládá).

[34] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch.

[35] Naproti tomu stěžovatel měl ve věci úspěch, a za normálních okolností by mu tedy příslušelo právo na náhradu nákladů řízení o žalobě i o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). V nynější věci však NSS shledal důvody zvláštního zřetele hodné, na základě kterých náhradu nákladů řízení stěžovateli nepřiznal (§ 60 odst. 7 s. ř. s.). Tímto důvodem je skutečnost, že stěžovatel v odvolání před žalovaným uvedl zcela jiné důvody, než se kterými následně uspěl v řízení o kasační stížnosti.

pokračování

[36] NSS samozřejmě nezpochybňuje obecné právo snést v řízení před soudem ve věcech správního trestání i takové námitky skutkové či právní, které přestupce neuváděl v řízení před správními orgány (usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS). Nynější věc je však dle obsahu spisu spojena s tzv. Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, tedy subjektem, o kterém je správním soudům z vlastní činnosti známo, že využívá jako hlavní procesní strategii „obhajoby“ přestupců nejrozličnější procesní obstrukce (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 18. 12. 2018, čj. 4 As 113/2018-39, č. 3836/2019 Sb. NSS, bod 37). Takovouto obstrukcí se může jevit i opakované podávání neodůvodněných odvolání osobami spojenými s touto „pojišťovnou“. Podání blanketního odvolání, většinou nikdy nedoplněného, je kombinováno s následným podáním komplexní žaloby. Takovýto postup zjevně hraničí se zneužitím práva (srov. k tomu nedávno rozsudek ze dne 15. 8. 2019, čj. 10 As 36/2019-33, bod 18).

[37] V nynější věci sice bylo blanketní odvolání posléze doplněno, toto doplnění však bylo relativně stručné a obsahovalo v převážné míře argumenty bizarního charakteru (zmocněnec stěžovatele jako řidiče vozidla označil pana I. H., kterého zmocněnec jen např. v měsíci červnu 2017 před žalovaným označil jako řidiče v celkem 11 jiných řízeních; údajné svědectví M. P., který měl vidět, že rychloměry měly poškozené značky: M. P. je osobou, o které je krajskému soudu i soudu zdejšímu známo, že je spojena s okruhem osob kolem tzv. Motoristické vzájemné pojišťovny – viz bod 56 napadeného rozsudku apod.). Především to však byly argumenty zcela jiné, než s nimiž nakonec stěžovatel v nynější věci uspěl. NSS si je vědom toho, že to není stěžovatel, kdo takto systematicky používá procesní obstrukce, ale je to okruh osob, z nichž některé si zvolil jako zmocněnce ve správním řízení. Stěžovatel však z logiky věci ponese procesní následky spojené s tímto rozhodnutím, jelikož se vědomě rozhodl využít služeb osob, které zneužívají procesních práv k nejrozličnějším procesním obstrukcím (k odpovědnosti zastoupeného za abuzivní procesní strategii zástupce přiměřeně již rozsudek ze dne 18. 3. 2015, čj. 1 As 16/2015-30, bod 32).

[38] NSS tedy uzavírá, že takto načrtnuté konkrétní okolnosti nynější věci odůvodňují výjimečnou aplikaci § 60 odst. 7 s. ř. s. Proto NSS stěžovateli nepřiznal náklady řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. prosince 2019

Zdeněk Kühn
předseda senátu